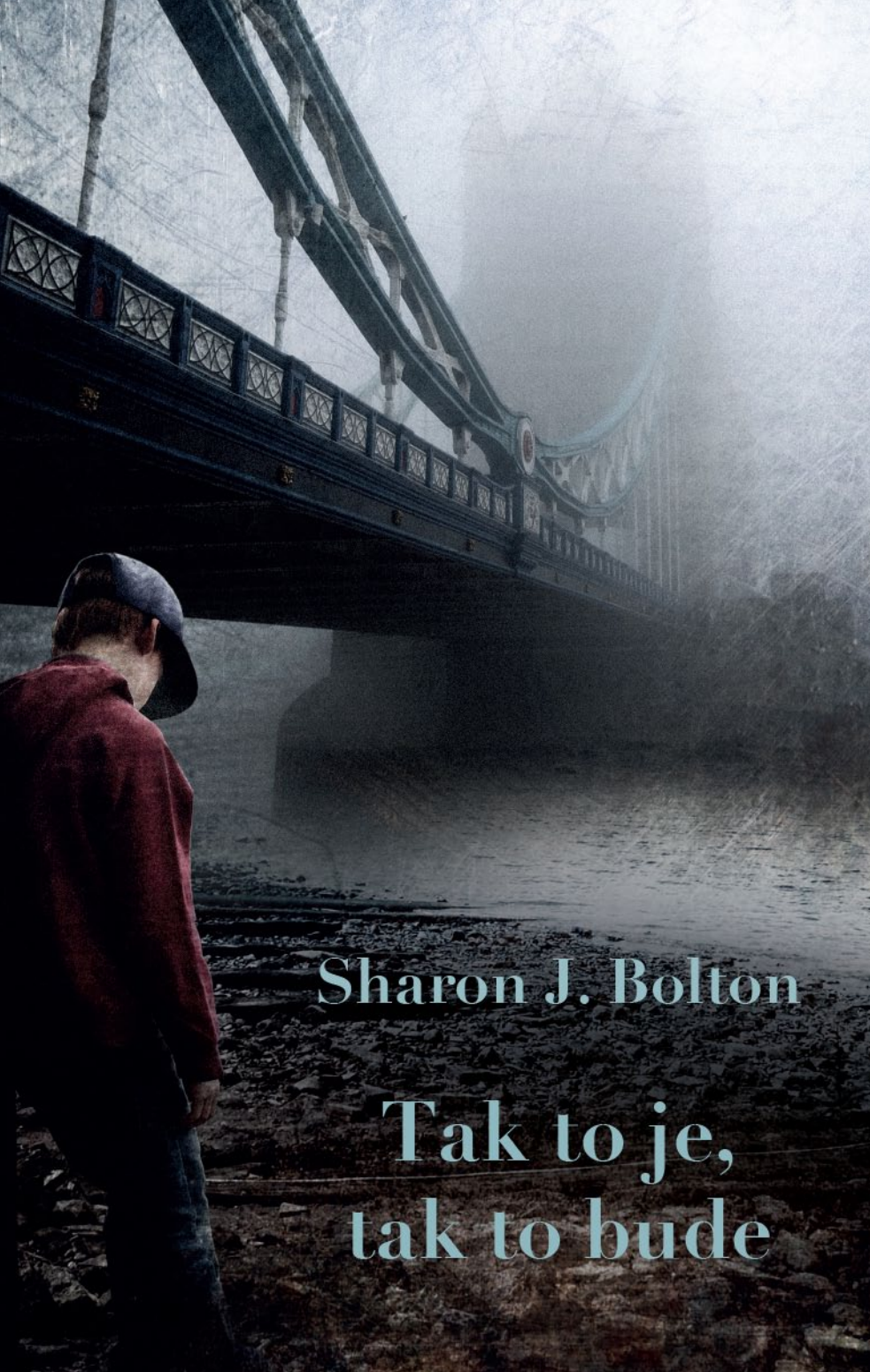

Sharon J. Bolton

Tak to je,
tak to bude

Sharon J. Bolton

Tak to je,
tak to bude

2016

Copyright © 2013 by Sharon J. Bolton
Translation © 2016 by Martin Verner

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu LIKE THIS, FOR EVER,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, Londýn 2013,
přeložil Martin Verner
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Naďa Hloušová
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Emil Křížka
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2016

ISBN 978-80-7498-172-2

Věnováno Halovi,
jenž je předobrazem snad každého dítěte v této knize;
a jeho kamarádům, kteří tak ochotně spolupracovali.

Nevíte-li, že této noci, když odbíjí se půlnoc,
všichni zlí duchové celého světa tropí své rejdy?

Bram Stoker, Drákula
(překlad J. F. Khun,
Nakladatelství Emila Šolce
v Praze-Karlíně, 1919)

Úvod

„Říká se, že když říznete do mladého masa, je to, jako byste zakrojili do měkkého másla.“

Terapeutka několik vteřin mlčela. „A je to pravda?“

„Ne, je to úplná blbost.“

„Jak byste to tedy popsala vy?“

„Fakt je, že nejdřív to jde snadno. Proniknutí kůží, první kapky krve. Když je nůž dostatečně ostrý, udělá všechnu práci prakticky za vás. Obtížné to začíná být až potom.“

„Umím si to představit.“

„Za prvé, tělo vzdoruje. Od prvního okamžiku, kdy do něj říznete, se snaží zahojit. Krev se začne srážet. Cévy, žíly a bůhvíco ještě se uzavírají. Kůže produkuje tu odpornou lepkavě žlutavou věc, z níž se nakonec stane strup. Po prvním říznutí to opravdu není nic snadného.“

„Zdá se, že pro vás byl do značné míry zásadní ten první řez, jestli to chápu správně.“

Pacientka přikývla. „Rozhodně. Když se nůž dotkl kůže, v hlavě mi hučelo až k nevydržení – měla jsem pocit, že mi

pukne lebka. Ale pak se objevila první krůpěj krve, potom další a už začala prýštit.“

Pacientka se dychtivě předklonila, jako by zpověď, když už s ní jednou začala, musela dokončit.

„Povím vám, jaký je to pocit – je to, jako když se začne snášet první sníh, jako když první zimní chumelenice přikryje všechno bílým přikrovem. Celý svět zkrásní a ponoří se do ticha. Krev má úplně stejné účinky jako sníh. Bolest je náhle ta tam, veškeré hučení v hlavě ustane. Jako bych se po tom prvním říznutí přenesla do jiné dimenze. Někam, kde je konečně klid a mír.“

Terapeutka potichu, téměř s omluvným výrazem, zaklapla notes. „Už budeme muset končit,“ řekla. „Ale moc vám děkuji, Lacey. Myslím, že jsme se konečně někam pohnuly.“

ČÁST PRVNÍ

1

Čtvrtek, 14. února

Smutek v něm dřímal odjakživa. Jako tupý tlak v hrudi, hořká pachut' v ústech, váhavý vzdech při každém druhém vydechnutí. Většinou se snažil předstírat, že ho necítí, a jak rostl, na jeho přítomnost si zvykl. Ale jakmile trochu polevil a soustředil se na něco důležitého, šup a byl tu znovu. Jako přízrak číhající pod postelí. Hluboký, vytrvalý smutek.

Barney čekal, dokud Big Ben neodbije počtvrté, aby bylo přesně osm. Teprve pak hodil dopis do poštovní schránky. Udělal všechno, jak měl, a jeho smutek na okamžik pominul. Tentokrát by to mohlo vyjít.

Důležitý úkol byl splněn, což ho uklidnilo, takže si zase začal všímat věcí kolem sebe. Na nejbližší kandelábr někdo připevnil plakátek. Byl z tvrdého papíru velikosti A4. Většinu plochy zabírala fotografie pohřešovaných desetiletých dvojčat Jasona a Joshui Barlowových. Oba chlapci měli modré oči a spíše světlé vlasy. Jedno z dvojčat se na snímku smálo,

už dospělé zuby nepohodlně směstnané v ještě dětské tváři; druhé se tvářilo vážně. V popisu stálo, že oba kluci měří 140 centimetrů a na svůj věk jsou hubení. Od ostatních tisíců podobných chlapců, kteří žili v jižním Londýně, se ničím nelišili. Nelišili se ani od dvou, možná tří hochů, kteří už zmizeli před nimi.

Někdo ho pozoroval. Barney to vždycky poznal. Byl to jen dojem – nic fyzického, jako například mrazení v zádech, lechtání v žaludku – doprovázený neodbytným pocitem, že je někdo poblíž. Že mu někdo kouká přes rameno. Vždycky, když něco takového cítil, zvedl hlavu a nachytl například tatů s tím jeho zvláštním zadumaným úsměvem. Tvářil se přitom, jako by pozoroval něco fascinujícího, a ne jen svého jedenáctiletého syna. Nebo to byla učitelka, paní Greenová, s vyčítavě povytaženým obočím, protože ho přistihla, jak se zase myšlenkami toulá kdovíkam.

Barney se ohlédl a uviděl, jak si za výlohou trafiky pan Kappur ťuká na hodinky. Odrazil se tedy a plynulým skluzem se vydal ke vchodu do obchodu.

„Už jsi měl být dávno pryč, Barney,“ řekl pan Kappur. Tuto větu mu opakoval den co den už několik týdnů. Barney otevřel vysoký chladicí box a natáhl se po plechovce s colou.

„Padesát pencí minus deset procent jako sleva pro zaměstnance,“ hlásil jako obvykle pan Kappur. „Dáš mi, prosím, čtyřicet pět pencí.“

Barney mu podal obnos a zastrčil plechovku do kapsy. „Máš teď namířeno rovnou domů?“ zajímal se trafikant, ale jeho poslední slova zanikla v zacinkání zvonku nade dveřmi.

Barney se ohlédl. „Tak zas ráno, pane Kappure,“ usmál se a zapnul si bundu skoro až ke krku.

Vyrazil na kolečkových bruslích podél řeky. Jak nabíral rychlost, začalo to od vody pěkně foukat, deštěm zmáčený chodník se ještě celý leskl. Ve vzduchu se vznášel zápach výfukových zplodin. Tenhle odér v něm spolu s vlhkem vyvolával neodbytný pocit, že ho řeka pronásleduje. Představoval si, jak se vylévá z říčního koryta, razí si cestu podzemními štolami, kanály a vpustěmi a prosakuje do celého města. Kdykoliv se ocitl v její blízkosti, nedokázal se oprostit od pocitu, že pod ulicemi proudí černá voda. Její postup je tak nenápadný, tak obezřetný, že ho nikdo nevidí, dokud není pozdě. Jednou o svém svíravém strachu pověděl tátovi. Ten se mu jen vysmál. „Myslím, že jsi nevzal v úvahu několik základních fyzikálních pravidel, Barney,“ řekl. „Voda nemůže téct do kopce.“

Barney o tom už nikdy znovu nemluvil, ale věděl naprosto jistě, že v některých případech voda do kopce teče. Viděl plno obrázků Londýna sužovaného povodněmi, četl spoustu článků o tom, jak říční koryto nebylo schopné pojmout jarní přílivové vlny doprovázené silnými spodními proudy. Voda, vědoma si jedinečné možnosti, se vylila přes nábřežní zdi a valila se londýnskými ulicemi jako lýtý dav.

Mohlo by k tomu dojít. Na Chilternské pahorkatině leží sníh. Jak bude tát, voda bude stékat drobnými přítoky do Temže, jejíž koryto se cestou k hlavnímu městu promění v dravý proud. Barney přidal na tempu a uvažoval, jak rychle by musel jet, aby povodni unikl.

Když dorazil ke komunitnímu centru, zdálo se, že je úplně opuštěné. Nikde nesvítilo jediné okno, dokonce i správce byl pryč, což znamenalo, že je už po deváté. S nejistým po-

citem doprovázeným obvyklými obavami se podíval na hodinky. S panem Kappurem se rozloučil po osmé. Trafika byla vzdálená deset minut jízdy na kolečkových bruslích. Stalo se to tedy znovu. Čas někam nevysvětlitelně zmizel.

Zpoza zdi se ozývaly hlasy a drnčení koleček po plechové rampě. Ostatní na něj čekali na dvoře, ale Barney náhle zatoužil být doma. Dřív nebo později by o těch časových nersrovnalostech měl někomu povědět – radši dříve, když bude mít dost rozumu, a to on přece má, ne? Všichni to tvrdí, i když dodávají, že někdy se chová jako pěkný pako.

Z dálky k němu doléhal smích. Měl pocit, že dokonce zaslechl své jméno. Přemohl tedy obavy a vydal se za roh. Budova komunitního centra bývala kdysi malou továrnou. Byla vystavěna ve viktoriánském stylu a obklopovalo ji množství přístaveb. Uprostřed byl vyasfaltovaný plácek a celý areál obepínala vysoká cihlová zeď zakončená kovovým plůtkem. Uvnitř hlavní budovy sídlila knihovna, dětský koutek pro předškoláky, družina pro větší děti a klub pro mládež. Právě tam Barney s kamarády několikrát týdně chodil, a když komunitní centrum oficiálně zavřelo, celý areál patřil jen jim.

V úzké boční uličce našel Barney uvolněný kus plotu, chytil se ho a chystal se přehoupnout přes zeď.

V tomhle městě tě pořád někdo sleduje.

Proč si na to vzpomněl právě teď? Proč si právě teď vzpomněl na školní besedu s místní policistkou? Vyprávěla jim, že si každý obyvatel Londýna může být jistý, že ho různé bezpečnostní kamery zachytí až několiksetkrát za den. Barney ale věděl, že v boční uličce ani v blízkém okolí žádné takové kamery nejsou. I to byl důvod, proč si jeho parta vybrala tytohle končiny.

Přelétl pohledem protější řadu domů, pátral po rozsvícených oknech, poodtažené zácloně, záblesku očí, které by ho utvrdily v tom, co stejně věděl – že ho někdo sleduje. Nic však neviděl.

Až na to, že ty oči tam někde byly. S vědomím nezvratné jistoty mu srdce stouplo až do krku. Co naplat, žije ve městě, kde během posledních několika měsíců zmizelo pět kluků jeho věku. K jeho smůle bydlí dokonce v té části Londýna, odkud všech pět pocházelo. A ačkoliv nikoho nevidí, někdo ho pozoruje.

Barney se protáhl kolem uvolněného kusu plotu i s bruslemi na nohou. I když věděl, že takhle to dělat je hloupé, adrenalin a odhodlání mít to co nejrychleji za sebou vykonaly své. Uháněl pryč. Jde o to, na které straně zdi ty oči jsou. Sledují ho z továrny, nebo z ulice? Odděluje ho od nich vysoká viktoriánská zeď se zábradlím, nebo ho naopak vězní na nesprávné straně? V okamžiku, kdy si uvědomil, že možná udělal největší chybu svého krátkého života, se mu obsah žaludku proměnil v ledový kámen.

Ostatní teď neslyšel. Byl tu jen on, jedenáctiletý kluk, vysoká zeď a dvojice neviditelných očí.

Přesně na půli cesty mezi ním a vyasfaltovaným dvorkem stála indiánská vesnička: pět malých vigvamů, v nichž si přes den hrály menší děti. Dokonce i za denního světla se nedokázal zbavit pocitu, že ho z jejich temných útrob někdo – třeba i jen zatoulané batole – pozoruje. Večer se poblíž indiánských vigvamů zdržoval vysloveně nerad. Musel zkontrolovat každý potměný stan jeden po druhém, než se vydal dál. Nic.

Nic, co by viděl.

Za vigvamy se nacházela část zdi, která byla ze strany komunitního centra pomalovaná. Piráti odění v šarlatu, pohledy upřené k příslibu vzdáleného pokladu, ruce svírající zábradlí galéry zmítající se na rozbouřeném moři. Za denního světla bylo zjevné, že stěna je omšelá, malba se na některých místech dokonce odlupovala. Ve tmě a oranžovém svitu pouličních lamp však ožívala. Vzrostlá zeleň pnoucí se okolo vrat dodávala výjevům hloubku a za vysokými stromy se skrývalo zdání tajemna. Hvězdné nebe za skateboardovou rampou se zdálo být nekonečné. V nepřítomnosti slunečních paprsků, které by daly věci přiměřený řád, to vypadalo, že ho pozorují dokonce i samotní piráti.

Konečně. Od rohu továrenské budovy už zahlédl čtvercový půdorys plácku, který představoval hlavní část dvora. Jeho úleva byla doslova hmatatelná. Na horní hraně skateboardové rampy seděly mlčky čtyři postavy. Jeho nejlepší kámoš Harvey, pak Sam a Hatty, spolužáci z Harveyovy třídy, a konečně Lloyd, který byl o několik let starší. Ve světle pouliční lampy se zdálo, že jsou všichni oblečení do černého. Barney zachytil odlesk očí jednoho z kluků, který zrovna pootočil hlavu. Rozeznával také světýlka žhnoucích cigaret. Když viděl, že je parta v pohodě a baví se stejně jako vždycky, trochu se uklidnil. Protentokrát ho instinkty vyplašily úplně zbytečně.

V tom okamžiku se mu přímo nad hlavou ozval nečekaný rachot. Pak někdo seskočil dolů a chytil ho pod krkem.

2

Obě děti vypadaly rozkošně. Ležely na boku, lehce stočeny do klubíčka, za sebou. Chlapec vpředu jako by si protahoval prsty, když mu první sluneční paprsky a biologické hodiny napověděly, že by měl vstávat. Ani v podivném přítomí policejního stanu nevypadal jako mrtvý. Stejně tak jako jeho dvojče, tulící se k němu zezadu, ruku bezstarostně přehozenou přes bratrovu hrud.

„Šéfe!“

Dana sebou trhla. Už už natahovala ruku v rukavici k blíže ležícímu chlapci, kterému visel vlhký pramen vlasů přes čelo. Chystala se mu jej odhrnout z očí, jako by to udělala jeho matka. Chtělo se jí pohladit je po hlavě, přetáhnout jim deky přes ramena, aby jim nebyla v noci zima, a lehce je políbit na tvář.

Zbláznila se? Žádné děti nemá, mateřské pudry s ní nikdy necloumaly. To musí narazit na zavražděná desetiletá dvojčata, aby se v ní probudily?

„Šéfe,“ zopakoval jediný další živý člověk ve stanu, těl-

natý muž s řídnoucími rezavými vlasy a nevýraznou bradou. „Brzy přijde příliv. Musíme je odsud rychle dostat.“

Detektiv inspektor Dana Tullochová z Lewishamského zvláštního vyšetřovacího týmu dovolila seržantu Neilu Andersonovi, aby jí pomohl vstát. Vylezli z policejního stanu na vzduch, do prostředí prosyceného vůní soli a zápachem tlející vegetace a výfukových plynů, které na Temži doprovázelo každý noční příliv. Na Tower Bridge se zástup přihlížejících zalvil očekáváním. Bleskl fotoaparát, někdo si pořídil jejich snímek.

Když s Andersonem vyklidili pole, na jejich místo nastoupili jiní. Pracovali rychle. Bude trvat jen něco málo přes půl hodiny a celá oblast se ocitne několik desítek centimetrů pod vodou. Oba detektivové se vydali po písčitém břehu k nábrežní zdi.

„Přímo pod Tower Bridge,“ řekl Dana a pohlédla k mohutné ocelové stavbě. „Na jednom z nejikoničtějších londýnských míst, nemluvě o tom, jak je frekventované. Co si vůbec myslí?“

„Je to drzej parchant,“ přisadil si Anderson.

Dana vzdychla. „Kdo byl na místě činu jako první?“ zeptala se.

„Pete,“ odpověděl Anderson a rozhlížel se. „Ještě před minutou tady byl.“

Dana sledovala, jak přicházejí další kriminalisté a technici. Opatrně sestupovali po Horselydown Old Stairs, příkrých betonových schodech, které v těchto místech představovaly jediný přístup na úzký říční břeh.

„Vraždí je rychleji, Neile,“ řekla. „Předtím jsme je nikdy nenašli takhle brzy.“

„Já vím, šéfe. Tamhle jde Pete.“

Konstábl Pete Stenning, jednatřicetiletý, vysoký a pohledný detektiv s tmavými vlnitými vlasy, k nim sbíhal po schodech.

„Co nám můžete říct, Pete?“ zeptala se ho Dana, když se k nim připojil.

„Ve 20:15 je objevil místní květinář,“ hlásil Stenning. „Právě jsem s ním mluvil. Měl náročný den, protože je svatého Valentýna a zítra ho čeká velká svatba, takže s pomocníky pracoval do pozdního večera. Potřeboval pauzu na cigáro a uprostřed davu na ulici by vzbuzoval nevoli, tak se vydal po náplavce a dolů po horselydownských schodech. Říká, že pohled na řeku ho uklidňuje a není na něj vidět, když se chce vychcat. To je jeho výraz, ne můj.“

„A tak je našel?“

„Bylo tam dost světla z Brewhouseu a zpředu od mostu, ačkoliv říká, že si nebyl jistý, co vidí, dokud nesešel až dolů na pláž. A abych předešel vaši otázku, ničeho jiného si nevšiml. Jeho výpověď potvrzují dvě ženy z květinářství.“

„Napadá někoho, jak je sem vrah dopravil?“ zeptal se Anderson.

„Mohl přijet po vodě,“ uvažoval Stenning, „ale osobně bych o tom pochyboval. Je zatraceně obtížné připlout sem na člunu za takhle nízké vody.“ Máchl rukou k říčnímu břehu. „Zrovna tady jsou pod vodou zbytky viktoriánské nábřežní zdi,“ pokračoval. „Kdybyste na ně najeli lodí příliš rychle, ve lice pravděpodobně byste šli ke dnu.“

„Tedy po silnici?“ řekla Dana.

„Je to mnohem pravděpodobnější,“ souhlasil Stenning. „Něco byste ale měli vidět,“ pokračoval. „Jen o kousek dál pod mostem.“

Dana s Andersonem následovali Stenninga do stínu, který vytvářel Tower Bridge, a snažili se nevnímat natažené krky a zvědavé pohledy jen několik metrů nad jejich hlavami. Vzápětí se veškerá pozornost přesunula z vyšetřovatelů k malým černým vakům, které policisté vynášeli ze stanu. Odváželi chlapce. Ze zástupu se ozvalo několik zlostných výkřiků, jako by za to, co se těm klukům stalo, mohli zřízení pohybuující se po písčitém říčním dně.

Pod mostem uniformovaní policisté prohledávali krátký úsek břehu, který ještě zůstával přístupný. Malý kus byl obehnan policejní páskou. Stenning do záboru posvítíl baterkou.

„Otisky stop?“ nevěřil Anderson svým očím.

„Velké boty připomínající holínky,“ upřesnil Stenning. „Zdá se, že mají stejný vzorek jako ty, co jsme našli v Bermondsey. Jde ale o to, že vrah vůbec neměl důvod chodit až sem. Koukněte se.“

Ukazoval zpátky ke schodům.

„Snesl je dolů po schodech a pak s nimi šel ještě několik metrů po pláži, aby je položil tam, kde jsme je našli. Chtěl to provést, jak nejrychleji to bylo možné. A přesto se pak vydá až sem. Zajde si – řekněme osm metrů –, aby tu zanechal otisky.“

„Navíc na jediném kousku písku, který tu v okolí vidím,“ dodala Dana.

„Moje řeč,“ přitakal Stenning. „Na šterku a kamení by žádné otisky nezanechal. Takže se vydá na písčité plácek, který je navíc příhodně zastíněný mostem a krytý před deštěm. Chtěl, abychom je našli.“

„Drzej parchant,“ zopakoval Anderson.

„Koho tím myslíte, seržante? Jeho, nebo mě?“

Tak to je, tak to bude

„Oba. Jste ochotný zajet s těly na patologii?“

Stenning ochotný byl, takže se vydal za pohřební dodávkou, která odvážela chlapce na patologii.

„Půjdu od jedněch dveří ke druhým, jestli souhlasíte,“ navrhl Anderson.

Dana přikývla. Anderson nesnášel nečinnost, byť by mělo jít jen o několik minut.

„Někdo určitě něco viděl, i když to třeba ještě vůbec netuší,“ uvažoval. Už se sbíral k odchodu, ale ještě se ohlédl přes rameno. „Co se děje, šéfe?“ zeptal se, když viděl Danin výraz.

Měla by mu říct, že nic, že je v pohodě. Vyšetřovací tým potřebuje, aby byla ve formě.

„Tahle vražda mě vyděsila, Neile.“

Podíval se na ni, přimhouřil oči. „Vy jste přece ta, kdo chytil posledního sériového vraha, novodobého Rozparovače,“ řekl. „Vsadil bych se, že on se bojí víc.“

Anderson se nerozpakoval říkat to, co považoval za správné, i když to znělo jako banální klišé.

„Rozparovače dopadli Mark s Lacey,“ odpověděla. „Já jen slízla smetanu. A Rozparovač mě ani na okamžik neděsil tak, jako tenhle vrah. Čtyři kluci za dva měsíce. A další se pohřešuje. Navíc zrychluje. Unáší je v kratších intervalech a vraždí je po kratší době. Kolik času zbývá do dalšího případu?“

3

Jakmile mu cizí prsty sevřely krk, Barney upustil plechovku coly, podjely mu kolečkové brusle a málem upadl. Čísi silné ruce ho musely podepřít.

„Klídek, Barney. Snad sis necvrknul do kalhot.“

Kurva-kurva-kurva! Barneymu se chvěl každý nerv v těle a řinul se z něj pot. Uvažoval, jestli mu to, že se potvrdilo jeho tušení, poskytuje dostatečnou útěchu, protože si připadal jako úplný blbec. Na co si to, krucinál, ten Jorge hraje?

„Blbče,“ vysoukal ze sebe.

Jorge, starší brácha jeho nejlepšího kamaráda a zároveň neoddiskutovatelný vůdce party, se skrýval na střeše přístřešku pro kola. Barney, aby zamaskoval, že je celý rudý a má kapčku u nosu, se shýbl pro pomačkanou plechovku coly. „Jak dlouho ses tam nahoře schovával?“ zeptal se, když si otřel nos do rukávu a narovnal se.

„Pár minut.“ Jorge se ani nesnažil skrýt své pobavení. „Zahlídl jsem tě na rohu.“

Jasně. Nádech, výdech. Je tma, možná si nikdo nevšim-

ne, jak má zpocené čelo. Díkybohu, že se nepomočil. „Byls na zkoušce?“ zeptal se a snažil se, aby jeho hlas zněl normálně.

Jorge přikývl. „Máma mi psala, že se mám cestou zastavit pro Harveyho. Tak pojďme.“

Jorge naskočil na skateboard a vyrazil za ostatními. V jeho stopě jako by se vznášel neuvěřitelný přetlak energie, s nímž si sotva uměl poradit i on sám. Harvey si poslední dobou stěžoval, že se Jorge vrací ze zkoušek úplně vybuzený. Že mu trvá několik hodin, než se uklidní. Jestli běžně předvádí něco podobného jako teď, pak se Barney Harveyemu nediví, že je na bráchu našťvaný.

Celá partička sledovala, jak se nejprve Jorge a potom Barney blíží k rampě.

„Máš zelený vlasy,“ konstatovala Hatty při pohledu na Jorgeho.

Ten pohodil hlavou a prohrábl si obvykle stříbřitě blondátého ježka. „Už to chtělo nějakou změnu,“ pronesl, jako by bylo naprosto normální, že čtrnáctiletý kluk řeší účes. „Zelené vlasy se hodí k zelenému kostýmu. Budou mi na něj lepit taky zelené listí. Ti druzí dva jsou pěkně našťvaní, protože mají tmavé vlasy a nevypadá to na nich tak dobře.“

Jorge se chtěl stát hercem. Před několika měsíci se úspěšně zúčastnil konkurzu na jedno představení na West Endu. K jeho nelibosti musel alternovat ještě se dvěma dalšími kluky, protože mu bylo teprve čtrnáct. Ti dva ovšem, pokud bylo možno Jorgemu věřit, neměli ani zlomek jeho talentu.

„Propásl jsem něco?“ zeptal se Barney s vědomím, že tu měl být už před hodinou.

„Ne,“ odpověděl Harvey. „Lloyd vyhrál turnaj v šipkách,

ale pak Sam trefil Toma Rogerse do zadku a bylo nám naznačeno, že máme laskavě vypadnout.“

„Nemůžu vás nechat bez dozoru ani pět minut,“ povzdechl si Jorge.

„Máme oficiální zákaz?“ zeptal se Barney.

„Říkali, že o nás nechtěj slyšet do konce týdne,“ řekl Lloyd, tmavovlasý kluk s velkýma očima, který chodil do stejné třídy jako Jorge. „Pak nám doporučili, abychom šli rovnou domů a nepotloukali se nikde po okolí.“

„Jako třeba tady?“

„Jo,“ připustil Lloyd a tvářil se přitom naprosto vážně. „Zrovna tady to platí nejvíc.“

Hatty bez jediného slova vstala a spustila se dolů z rampy. S výjimkou Barneyho byla asi nejlepší skejták z party. Vyjela na hranu na opačné straně a zastavila se u zábradlí. Lloyd, Sam a oba bráchové si prohlíželi poškozené kolečko na Harveyho skateboardu. Jediný Barney si všiml, že Hatty zvedla hlavu jako větrící pes, který zachytil stopu. Někam se dívala. Po několika vteřinách soustředěného pozorování se sebrala a přijela zpátky ke klukům.

„Hádejte, kdo tu je?“ řekla polohlasně.

Všichni zvedli hlavu, někdo se díval na Hatty, někdo se rozhlížel kolem a snažil se spatřit to, co ona.

„Kde?“

„Zase se ti něco zdálo, Hats.“

Barney se zadíval k přístavkům za cihlovou zdí, které teď sloužily jako skladiště. V ulicích jižního Londýna to nebylo nic neobvyklého. Na druhé straně silnice stály řadové domky, za nimi se tyčil mohutný opuštěný dům se slepými potměnými okny a fasádou zdobenou cihlovou bosází. Zne-

hybněl, zamrkal, čekal, co zvláštního uvidí, rozostřoval zrak tak dlouho, dokud nerozeznával jen obrysy budov, kontury chodníku, horizont. Byl trpělivý, věděl, že obraz před ním se začne drolit, rozpouštět, až nabude těch nejjednodušších forem. Čekal, až naskočí ta správná šablona. Pak mu před očima vytane každá nesrovnalost. Taky že jo – byla tam, na pozadí cihlové zdi uviděl její bledou tvář, hladký tmavý kabát, který odrazil víc světla než okolí. Jak dlouho tam asi stála tentokrát? A pramenil jeho pocit, že ho někdo sleduje – než jej přerušil Jorge –, z její přítomnosti? Zamrkal, a viděl zas normálně.

„Stojí za tím červeným autem,“ řekl. „Je vidět jen hlava a ramena.“

„Je pošahaná!“

„A co vůbec chce?“

„Úchylačka, šmíruje děti. Myslím, že bysme měli zavolat benga.“

„Sama je policajtk,“ řekl Barney. „Tajná.“

Rozhostilo se ticho. „Víš to jistě?“ zeptal se Jorge.

Barney přikývl. „Bydlí hned vedle nás,“ řekl. „Myslím, že se jmenuje Lacey.“

„Tak co tu dělá? Hlídá tě?“

„Sotva ji známe,“ odpověděl Barney a věděl, že by měl doma pěkný průšvih, kdyby řekla tátovi, kde se večer toulá.

Jorge vstal, natáhl krk a zadíval se přímo na policistku. Ta je pozorovala dál. Jorge se ušklíbl.

„Do hajzlu!“ zaklela Hatty drsně.

„Co je?“ všichni odvrátili zrak od policistky a podívali se na jedinou dívku v partě.

„Ztratila jsem náušnici,“ řekla a odhrnula si vlasy z drob-

ných uší. V jednom měla malý cvoček v podobě lístku. V druhém nic.

„Nehýbej se,“ řekl Barney a natáhl ruku. Nikdy necítil nic tak jemného jako Hattyiny vlasy. Snad kromě kožichu dlouhosrstých králíků v obchodě se zvířaty. Jak se dotýkal jejích vlasů, dole v žaludku mu zvláště mravenčilo, až musel přeshlápnout z nohy na nohu. Našel ji! Mezi prsty držel drobnou zlatou věc, kterou upustil do Hattyiny nastavené dlaně. Nebyla to celá náušnice, jen její část.

„To je jen puzeta,“ řekla Hatty. „Do hajzlu, ta náušnice může být kdekoliv.“

„Poskoč,“ radil jí Jorge. „Asi ti někam zapadla.“

Jak Hatty poskakovala, plechová konstrukce se rozdrnčela a začala dunět. Barney sjel z horního okraje rampy dolů, svůj pohyb několikrát zopakoval. Po ztracené náušnici nebylo ani památky.

„Musím jít,“ řekl Sam. „Ještě namám hotovej ten blbej popis exkurze.“

Hatty oznámila, že také odchází.

„My tě s Harveym doprovodíme,“ řekl Jorge, když brácha sjel dolů a připojil se k Barneymu. „Víš, že tu obchází ten úchyl, ne?“

„Ten úchyl vraždí kluky,“ odpověděla Hatty, ve tváři čitelné zklamání ze ztráty náušnice. „Co se tím snažíš naznačit?“

„Čemu jsi na větě ‚Přiveď bráchu rovnou domů‘ nerozuměl?“

Celá parta byla rázem na nohou, leknutím téměř poskočili. Všichni byli tak zaměstnaní pozorováním policistky, jež je sledovala zpoza brány, že úplně přehlídli ženu, která se objevila na dvoře. Nevšiml si jí ani Barney.

„Jak ses dostala dovnitř?“ divil se Harvey a pohledem zkoumal vrata.

„Jorge je těžší než já,“ odpověděla drobná světlavá žena, „a o kousek větší. Když se dokáže protáhnout dírou v plotě on, zvládnu to taky.“ Rozhlédla se po dvoře, vysokých zdech, tmavých budovách, vratech. „Proč mám pocit, že už bys tu dávno neměl být?“

„Říkalas, že budeš pracovat,“ bránil se Jorge.

Jorgeova a Harveyova matka byla fotografka na volné noze. Když jí zavolali z redakce tiskové agentury, pracovala někdy i přes noc. V takovém případě je hlídala jejich stará babička. Táta, který byl válečným zpravodajem BBC, zemřel dřív, než se narodil Harvey.

„Už mám hotovo,“ odpověděla matka. „Takže díky tomu se můžu zúčastnit téhle malé noční párty, která právě končí. Dobrou noc. Všichni alou domů.“

Děti se rozloučily a bráchové se vydali v patách matky přes dvůr k domovu. Připojila se k nim i Hatty.

„Jdeš?“ zeptal se Lloyd Barneyho.

Barney přikývl. „Táta by mě seřval, kdybych přišel moc pozdě,“ řekl. „Jen se ještě rychle porozhlídnu po Hattyině náušnici. Tak se měj.“

Barney osaměl. Ještě naposledy objel celé nádvoří, indiánské vesnici se ovšem obloukem vyhnul. Dřívější déšť všechno spláchl do drobné stružky, kudy odtékala voda do kanalizace. Zvolna se vydal podle ní až k vpusti do podzemí. Na kanalizační mřížce se zachytávaly různé odpadky a nečistoty. Barney se zastavil a opět rozostřil pohled. Vytvořit neostrou šablonu bylo v noci obtížnější a trvalo to déle. Ale po chvíli se mu to podařilo. A uviděl ji. Ležela zachycená za okraj

obalu od tyčinky Mars. Sehnul se, zvedl obal a uvolnil Hattyinu náušnici.

Celý rozradostněný se rozhlédl kolem. Na okamžik úplně zapomněl, že všichni už odešli. Ještě nikdy nezůstal v komunitním centru sám. Takhle o samotě si náhle uvědomil, jak jsou zdi vysoké a jak stíny mezitím potemněly. Z protější stěny se na něj díval namalovaný obličej dlouhovlasé dívky. Seděla na skalisku uprostřed oceánu. Usmívala se na něj, ovšem nikoliv šťastně. Její podivné zelené oči jako by naznačovaly, že zná tajemství a jen čeká na příležitost, aby se o něj mohla podělit.

Náhle mu za zády něco zašustilo a Barney div nenadskočil leknutím. Vítr, který obvykle zadržovaly vysoké zdi, pronikl čerstvým poryvem dovnitř. Byl nejvyšší čas vypadnout. Vydal se ze dvora k hlavní ulici. Když pojede rychle, možná ještě Hatty dostihne, a jestli budou sami, náušnici jí vrátí. Jemně ji jí vsadí do ucha.

„Barney!“

Znovu sebou trhnul, jako by ho zasáhl blesk. Nevšiml si, že se k němu blíží policistka, úplně na ni zapomněl.

„Ahoj,“ pozdravila ho, když k němu došla. „Jdeš domů?“

Přikývl.

„Měli byste chodit společně,“ pokračovala. „Je už hodně tma.“

„No jo,“ připustil. Dokázal zpomalit a jet vedle ní, ačkoliv dlužno přiznat, že pěkně štrádovala. Byla vyšší než on, štíhlá, s vlasy sepnutými do ohonu. Zdálo se, že o svůj vzhled moc nedbá. Na druhou stranu vždycky vypadala pěkně.

„Máte službu?“ zeptal se už na ulici.

„Ne,“ odpověděla. „V tuhle chvíli nepracuju. Jsem na nemocenské.“

Nenápadně se na ni kouknul. Nijak nemocně nevypadala. Za prvé, každé ráno chodila běhat. Slýchal ji, jak odchází, když on se chystal do trafiky. A oba se často vraceli domů současně. Někdy ji také vídal na kole, se sportovním pytlem přes rameno. A večer často odcházela z domova pěšky a přicházela pěkně pozdě.

Došli na roh a Barney pocítil kraťoučkový záchvěv vděku, že není sám. Tenhle úsek neměl vůbec rád. Musel projít kolem starého domu. I když dům byl z bezpečnostních důvodů obehnan ohradou a všechny dveře i přízemní okna měl zabedněné, Barney se nemohl zbavit pocitu, že uvnitř někdo může číhat a vyčkávat, aby na něj skočil.

„Z tohohle baráku mívám husí kůži,“ řekl.

„Měl bys ho vidět uvnitř,“ odvětila. „Než byla okna pořádně zatlučena, lezly do něj děti a bezdomovci. Často jsme sem k němu vyjížděli.“

Zabočili za roh a starý dům zůstal za nimi.

„Barney, já vím, že mi do toho nic není,“ začala, „ale nejsem si úplně jistá, jestli je bezpečné, abyste v téhle době zůstávali s kámoši venku i po setmění.“

„Držíme se pohromadě,“ odpověděl Barney. „Dáváme pozor jeden na druhého. A Jorgemu a Lloydovi je skoro patnáct.“

Očekával, že Lacey namítne, že byl sám, když za ním přišla, a byl připravený odpovědět, že je rychlý. Že by ho nikdo bez bruslí nechtyl a že umí jezdit jako blesk.

„V poslední době zmizelo pět kluků tvého věku,“ pokračovala. „Všichni žili poměrně nedaleko odtud.“

„Co se jim stalo?“ zajímalo ho. „V televizi nikdy neřeknou, jak umřeli. Myslíte, že Barlowova dvojčata jsou taky mrtvá?“

„Doufám, že ne,“ pronesla hlasem, z něhož bylo víc než zřejmé, co si doopravdy myslí.